

Lén - Sén

Jan 28

Len-sen

CIMBUROVI

KVÁNOČIM 78

u Juanu

S L O V O úvodní, neboli: "Béže je jare!"

Ahoj kamarádi, doufám, že jste si už v tomto roce stačili vyvrknout aspoň nohu a nebo zlomit lyži. Mě se to zdařilo dvakrát. Oboje. No, ale sníh už je pohled do minulosti a krajema začíná smrdět hlína a to je pěkný svinstvo... Stačil jsem sice vyjet jen parkrát a pokaždý sem na těch starejch fleecích našel moc a moc novýho. Jak jistě víte situace trempinku začíná být čím dál tím víc složitější a v první řadě u nás ve východočeském kraji, kde skoro na každěj světovej straně se nachází nějaká rezervace. To je sice velmi plus pro přírodu, ale taky se velmi často stává, že nejsi připuštěn... Kamarádi TO Idaho Červený Kostelec to řeší po svém, jezdit a být zároveň ochranářem/nikoliv TiSu/ale samostatnou složkou ONV. O jejich makačce na adršpašké lípě se psalo už dost a nyní opět začíná jejich činnost v Ratibořicích-Babiččině údolí. Restaurují stromy a okupují Staré bělidlo. No řekněte sami, kdo z trempů může prohlásit, že přespal ve Starém Bělidle v pokojíku pro Voršilu. Kdo v těchto jarních měsících navštívíte Babičino údolí nebuďte překvapeni až v korunách zámeckých stromů uvidíte houf opičáků v maskáčích a se sekerami v zubech. Zajódlujte ahoj a stavte se na pokec... Snad se tam uvidíme. Žen-Šen se pravděpodobně stane osadním časopisem TO Idaho, což je pilíř východočeských ochranářů a snad od léta i má domovská osada.

ahoj JUAN.

KRAJ.

Dívám se dolů a brzý zas musím jít.

Už obrátila dnem se obráceně
nádoza poznávacích křečí.

Dívám se dolů a pomalu odcházím!
Zatraceně.

Já vázať je do koženejch desek
čas od času voněly dálavami,
měly cejch ohňů a šněrovací boty,
však v pohledu zřátovlasé Maud
čněl hřebík pohrdání.

Už a léty mizí netrpělivý ohvění,
kdy tejděn pomáhal ti balit ranec,
jen houkání vlaků zní dodnes nad skalami,
kde věrný zůstal Kraj co rval se bezestenu,
když lepili ho vyhláškami
a každý kdo ho miloval, byl proklínaný štvaneč...

A čáeska?

Na mým fleku táboří teď nuča
a chodí spát už po setmění,
neumí snít, to dnes už není móda,
proto z mejch očí ční hřebík pohrdání.

J.

Břel jsem se po koleha v sněhu a zvolna stoupal k vyvýšenému horizontu, kde jsem očekával neznámé. Měsíc se proti všem zvyklostem ani neukázal a v naprosté tmě hořely krystalky sněhu jen pod mými pohledy. Nepočítal jsem čas ani kroky, které mne dosud neomrzely. Každý z nich se pevně poutal k zemi, ale zároveň mizel nad korunami smrků, podle nichž jsem tušil svou cestu.

Potom, v pořadí už mnohokolikáté vteřině dnešní noci, se naplnila věštba jedné z mých sudiček a já byl poprvé v životě plně soustředěn k pocitům, které přicházely ze všech stran, byly něžné, vroucí, nafouklé-krásné. Po celou dobu jejich přítomnosti jsem nemohl splynout se skutečným, matně jsem registroval žití kolem sebe, souhru plamenů v krku ostrávek zpívajících úst za svými zády. Jediné co bylo hmatatelné, byly dva páry lesknoucích se očí, závist i strach, co nám přinese další nečekaná vteřina, voňavou chuť teplého vína, které šimravě ztékalo do dutin ústních, které neumlkaly.....

Řeka slov! U pramenů klokotavým pramínkem začíná svojí pouť, posléze jsou to věty, souvětí a pojednou se v nás rodí veletok, strašlivá síla, kterou disponují ústa, síla hormonální, kdy drtíš ve svých dlaních tlak té druhé dlaně....

Byla to slova, která v hostnoucím Tichu nabírala závratných výšek, spalovala až na kůži, svištěla jako prásky bičem kolem uší.

Za dveřmi kde vítr navál šedomléčnou závěj se zrodila pointa • existenci velkého rybiho Oka, vzdalovalo se a mizelo, aby se za chvíli opět přiblížilo a dalo nám nahlédnout do svého vnitřku. Řeka dál pronikala do našich duší a v jejím proudu se usadil malý černý krokodýl - Stín.

Ostrými zuby načínal spánek a nám nezbyvalo než se dál plavit kalnými přejemi a mlčky hledat štít proti otráveným šípům Únavy.

Noc měnila svou barvu a Hlasy se zvolna uzavíraly do svých lepenkových pouzder. Velká loď se naklonila na bok. Jsme pod úrovní svých hlasů a na poloslepících tvářích vidím morbidní kostlivečké rysy.

Tiše přistupují k zamženým oknům a nikoliv slovy, ale srdcem se loučím s otu něžnostrašnou Nocí, která vjíždí do přístavu. Je ráno.

Půjdeme spát.

J.

Klekání.

Konopné provazy
vedou vzhůru k zvonům,
postačí lehounký závan dotěrnosti -
a oni spustí.

Zamklé střechy
pak se rozezvučí,
projdu se krajem před usnutím.
Nebe je plné žluti.

J.

Na dálnici E 12. píseň, kterou zpívám na poštědání
melodie-na dálnici č.5 -Skunk, nebo Žalman - tex Juan.

Čekám na rychlý spřežení, který mě domů dopraví
máma dívem oněmi, když ve dveřích jí pozdravím,
na dálnici E12 už zase marně stopuju
kdysi mi bylo sedmnáct, dnes třetí křížek maluju.

Poznal jsem sever, západ jih, však k slunci svou tvář obracím
málem jsem zmrzl v závějích, však domů dnes se navracím
na dálnici E12 skáču do dráhy -tiráčům
dávno mi není sedmnáct, nevěřím žádnějm zázrakům.

Roky který jsem proseděl máš vtetovaný na paži
tam jsem se taky dovedl, že toulání jím překáší,
na dálnici E12 já za mřížema vzpomínal
že když mi bylo sedmnáct, já poldům jen se usmíval.

Oblouha černou masku má, dešť z tváře mý se raduje
z tvaře, která se usmívá a z ruky která stopuje,
na dálnici E12 patřím jak značka dopravní
dávno mi není sedmnáct, dneska jsem v řadě poslední.

Už nejsem to co byl jsem dřív a čas má koně rychlejší
já tenkrát uskočit to stih, píseň má datum včerejší
na dálnici E12 stojí pomník s jménem mým
ten komu je sedmnáct, ať se tam mlčky ukloní.

-,,- -,-, ,,-, ,,-, ,,-, ,,-

Ztratila jsem v černici
svůj oblíbený šperk
V taxi
Ztratila jsem milence
za keři andělů
Mezi Marsem a Francií
Období deště
Začíná v mých očích
špatně imregnovaných
Havraní nosí smutek
Tulipány otáhotněly s měsícem
A ptáci přestávají růst

Můj milenco a večernice
byli jedno:
Ó květiny! zahajte stávkou úsměvu?!

Slovo omluvní: Tady platí jen jedno pořekadlo, "Čas pracuje proti mě." Znáte jak to chodí, člověk mění a dějiny mění a tak z původně myšleného jarníku máme skoro letáček. No co se dá dělat. Doufám že jste si jarních deštíků na vaudrech a na vodě užili značně a nyní si léčíte reuma u flašky/obsah na vlastní vůli/ a bude si moc číst-
Zan-šen.

Juan

Co doporučujeme: Oheň z dříví eukalyptu = výběr z australské lidové poezie.

a
ohřívá kůrová - úryvek

Je Bob můj jméno pánové, jak před váma tu jsem
já zažil jsem už všelicos, když křižoval jsem zem,
já kdysi byl i bohatej, teď trop jsem, pámbů ví,
živí mě teď obec v chajdě kůrový.

Jen jeden škopek dostal jsem, prej nemůže víc bejt,
ten slouží na čaj na maso, či když chci nohy mejt.
Dál kotlík mám a šejdlík s šálkem, všechno fórový,
každěj ale cení kuchyň v chajdě kůrový.

A z nábytku v ní není nic než bečča vod džinu
tu používám k sezení i jako špižírnu,
A kdo by její víko zved má kouzlo hotový
mouchy budou jí hnát kolem chajdy kůrový.

Zrození duhy - indiánská poezie

Lovecké kouzlo.

Na blednoucím východě
už začíná svítat,
tam uprostřed nádherných květů
nejlepší jeleni budou zabiti.
Černé opeřený šípe z černého laku,
probodní srdce statnému samci!
Krev mu vytryskne z tlamy,
až mu probodnu srdce,
už oití, že mu nesu smrt.

Jiří Orten - úryvek

Podzimní noci, milenko žlutí a zeleně, která počerňuješ, zaviř na palec
svých nožek, odhal stehýnska a protáhni bedra, sevři svých tisíc
variací smutku do dlaní a panáj.
Vládni podzimní noci, ubíráme se do minulých století a jako z klou-
bouku táhnu svůj osud, osud povléknutý již patinou, variací mého,
osud "ristanův..."

Velkej vandr 73/pokračování/

Ráno jsme vstali do krásného podzimního rána, slunce nás nemuselo dvakrát moc přemlouvat a městečko/HM/ do kterého jsme dorazili se jmenovalo Bystráčka. Dle mapy se zde měl nacházet krásný lovecký zámeček barokního stylu. Jo, našli jsme ho. V tak dezolátním stavu, že bychom do něj nedali ani brambory na zimu. Pokud to šlo, prolezli jsme ho a riskovali, že na nás něco spadne. Nespadlo!

Snad proto, že jsme návštěvu památky přestáli ve zdraví, zašli jsme si s Chobotem na jedno kyšelé pivo a nějaký buráky. Potom jsme se sprchovali na silnici pod zahradní stříkačkou k rozmrzlosti zahradníka a člapali vesele na místní nádraží, které se mělo nacházet za kopcem. Nacházelo se, ale za třema kopcema. Stejně bylo mrňavý a tak jsme šli radši na zmrzlinu. K večeru se nebe zatáhlo a nám nezbylo nic jiného, než se na ten zatracený vlak odebrat. Celou cestu mne Celda s Chobotem učili říkat Rrrr..., ale brusle jsem neřekl ani za nic. Jen to do Prřdele, mi šlo nějak líp.

Vláček nás dovezl do XY a tam nás dážď zahnal do Motorestu, kde jsem poprvé ochutnal Borůvičku. Nebyla špatná. Noc jsme prožili na nějakém svahu a věčně se kutáleli dolů. Chobot myslí i na nemoci z prostydnutí vzal prozřetelně sebou lahev slivovice a tak nám ani moc zima nebylo... Co nám přinese další den? To se dočtete v dalším čísle Žen-Šenu.

Juan.

DON L. LEE

Básně.

neviděl jsem ještě báseň, která by uopala hlaveň osmčticítky
neviděl jsem ještě sloku, která by rozbila bělochovi palici
neviděl jsem ještě metaforu, která by zátsavila tank
neviděl jsem ještě slovo, které by zabíjelo
a kdyby bylo slovo mocnější než olovo
puškín by nezůročňoval ruská pole
a pokud mne mé přirovnání neochrání před holí v pusté noci
ponechám si myslím břitvu
a koupím si pár kulek do foroty.

přeložil Pavel Šrut

/Listy/

Ústupek

Ještě naposledy ustoupím
a vrátím se tři kroky zpět
Oboustranný most se rozezvučí
v líbivém stereu

Ustoupím před tvouj přetvářkou
do uliček
s blátivými vlasy.
Proč říkáš "asi?"
Odpovím NE.

Juan

Medové koláčky.

Slunce si půjčilo
vlnu z eslíků hřív,
v protějších oknech
smát se zapoměle.
Už dvanáct let
jsem nešel bosí travou
a pozvolna těžkne
má spotřeba cigaret,
je třetího,
boxér nespavosti
dává mi za vyučenou.
V zámecké galerii
si pouštím pantomimu
dětství,
rám z povadlých petrklíčů
už ho neživý.
Základní surovinou
je trochu jílů
a slunce pečce
medové koláčky.
Za týden bude
posvícení.

/Juan/

V noci na dnešek mi alkohol
sbalil ksich a ošmir gloval
jazyk,
zasklikl oči jak jahody do
želé,
vysál kůži jak tlustým pijákem
k em,
v noci na dnešek mi alkohol
sbalil k sích a dal ho
někde jineho.
Slunce vyšlo jako pod
vodou,
líp se nedívát.

Voda tekla samá mastná
a v trubkách
hr kalo.
Líp se nesmoči t.

Naproti za oknem
mazali máslo na ohláb
Tramvaj se vlekla
jako přeražená
v kříži.

Líp jít pěšourem.
/V. Závada - lynč / PHA '68
JAN ZABRANA

Kamarádi s tužkou u pasu - psavci ! ! !

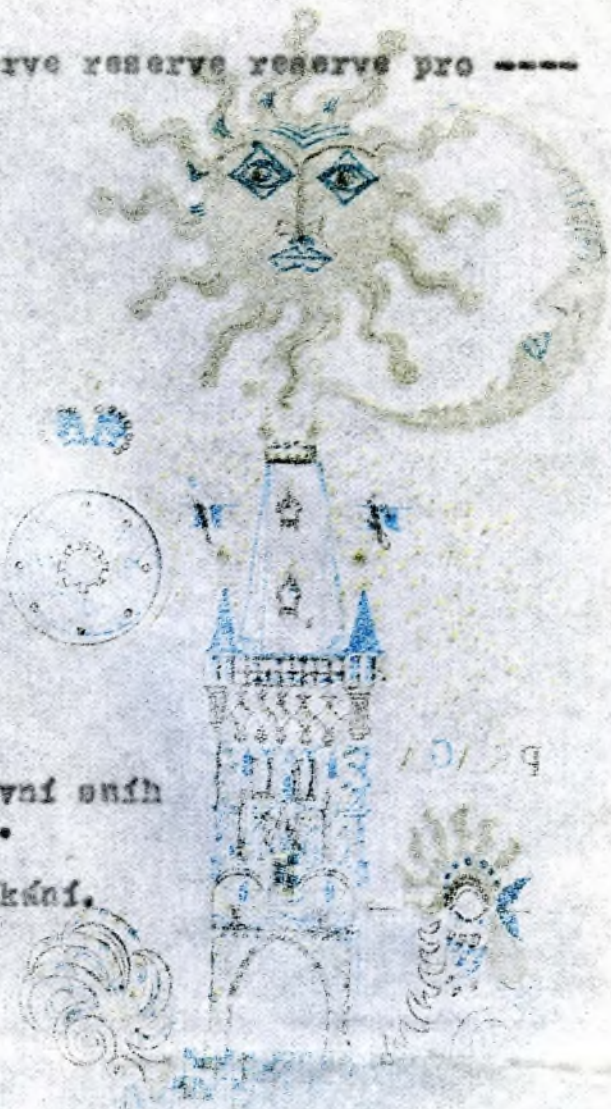
Ne, dávno jsem ztratil naději, že se ještě sejdem někde venku u ohně,
že na dva dny zapomeneme co je spánek a budeme se předhánět, kde ještě
umíí. To jaksi už nedopadne, ale nějaký vzpomínkový posez by se měl
zas někdy uskutečnit. Trochu povolit to šněrování usazenou, potomky
dát do úsekovy babičkám a s hrskou papírů pod paždí se slízt někde??!
Já vo tom uvažuju už od začátku roku, ale pokaždý mi do toho něco
vleze a nějaký pevný termín nepřipadá v úvahu. Tak se kdyby zas někde
jinej vymyslel podobnej podnik jako byly psavecký sleziny a zorganiz-
soval to! Tak chutě do toho, budu čekat, kdo se ozve nejdřív.

J.

BARONKA

ZRCADLENÍ

Vracíš se
silný a opojný jako Sen
a pak tě vidím
jak mi xptěkáš mezi prsty
ještě lehký dotek
a eš se vpíješ
do černé a hladové Země

SETKÁNÍ

Obloha se ještě neunesla,
dřívě rozsedání
začal slavnostně padat první sníh
našechraný jak peří ptáka.
V chalupě štěkal pes
a ty jsi dospěl velké čekání.
Potom zakokřhal kohout
a ráno vešlo semeno.

+++

Na jednom nádraží
je pár dlaždic určených pro nádraky,
poklekl pěvec potulný.
Zpíval hymnus pro koleje
pro modré oči co plovou nad nimi
a pro lidi, co s pusou špkořán netušili,
že svatý Jiří právě dnes,
zabil zlou saň.

pár slov pod čarou - Baronka= odberatelka Men -Semu, zápaňanka
od Sokolova, povoldním servír, nyní paní barman, blázen a snilek
a jinak jediná dopisovatelka mého plátku. Proto se redakční rada
usnela, že jí patří po práva prémie dopisovatelů tj. výhonek
čarovného kořenožen-Sen, který jí opravňuje až do smrti být tak-
vou jaká je.....

Juan+comp.

